

Almenskade. Derfor Lovforslaget nu var gaaet ud paa at foreskrive f. Ex. i Eigthed med Hegnslovgivningen, at der ikke maa opelstes ny Skov under saadanne Omstændigheder og Forhold, at det kunde blive til Skade for de tilstødende Eieres Jorder, vilde jeg vel ikke kunne billige det, men dog forstaa det og finde, at der laa en Tanke til Grund derfor; men hvorledes man kan tro det berettiget, at Folk, der have kjøbt deres Gaarde og havt dem i mange Herrens Aar eller maasse opelstet Skov paa dem gennem lang Tid skulde kunne tilpligtes at kappe dem af Hensyn til Naboernes Jordbrug, kan jeg virkelig ikke begribe. (Sable: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?) De Folk, der have kjøbt Jordbrug, der ligge ved Siden af Skovene, have vistnok ved Kjøbet af Jorderne taget Hensyn til samtlige Omstændigheder, paa den ene Side til det Læ, de faae af Skovene, og paa den anden Side til den Skygge, Skovene kunne kaste paa dem osv., og efter alle saadanne Hensyn er Kjøbesummen bestemt. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det vilde være et grovt Indgreb i Eiendomsretten, om man uden Erstatning vilde fordrø Jorandring i den Tilstand, der saaledes har været til Stede, da de Paagældende kjøbte deres Eiendomme, eller som paa anden Maade lovlig har udviklet sig. Den ærede Forslagsstiller mener, at Hensynet til, at Danmark væsentlig er et agerdyrkende Land, maa være fremherskende, saa at alle Interessier maa vige for det. Hvis denne Sætning var rigtig, saa kunde der gjøres Noget i denne Retning, og man kunde gennem en Expropriation eller lignende Foranstaltninger, ved hvilke man mod Erstatning forandrede den hidtilværende Tilstand, fremkalde det, som det ærede Medlem mener er nødvendigt, men det er der slet ikke Tale om efter hans Forslag; der er ikke Spørgsmaal om at give nogen Erstatning. Min Mening er det forøvrigt, at netop fordi Danmark er et agerdyrkende Land, trænge vi til Skove til Beskyttelse og til Regulering af de klimatiske Forhold, og jeg tror, at det, at Danmark er det skovløseste Land i Europa — hvad der er en udestridelig Kjendsgjerning — i Sandhed ikke kan føre til, at man kan paastaa, at de Skove, vi have, bør kastes til Side af Hensyn til Agerbruget. Jeg tror, at det er i Agerbrugets velforstaaede Interesse, at man søger at bevare Skovene. Jeg kan derfor ikke antage, at det vil være muligt at hævde det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget, og det er kun derfor, jeg ikke er gaaet ind paa at paavise, hvormeget det i Enkelthederne er upraktisk og uheldig affattet. Den ærede Forslagsstiller gjorde tilsidt den Bemærkning, at det syntes, som Folk i Kriminal- og Politiretten ikke forstod det Sprog, det ærede Medlem førte, og han troede dog, at det var det Sprog, der taltes rundt om i Landet. Jeg er nu ikke saa nøje kjendt med Folk i Kriminal- og Politiretten, en Ret, som jeg ikke har Noget at

gjøre med, men jeg tror, at det ærede Medlem ikke kan tilegne sig noget Monopol paa at forstaa Folkets almindelige Sprog.

Sable: Efter at jeg nu gjentagne Gange har hørt det ærede Medlem, som kjender Sproget i Landsøverretten, som det vel saa maa være, tale om, at dette Lovforslag skal gaa ud paa at rasere Skovene, maa jeg meget tvivle om, at det ærede Medlem i det Hele taget kan forstaa Dansk.

Formanden: Det er en temmelig personlig Bemærkning.

Sable: Jeg har ikke dristet mig til at have noget Monopol paa at kunne Dansk fremfor det ærede Medlem, men jeg paastaar, at der er Mange udenfor denne Sal, der meget vel forstaa et saadant Udtryk som det, hvorom der her er Tale, og jeg haaber ogsaa, at de, der skulle fortolke Landets Love, gjøre sig Flid for at forstaa, hvorledes man taler vort Sprog omkring i Landet. Maa jeg nu blot sige følgende Bemærkning til: Hvis det ærede Medlem vil gjøre sig Flid for at forstaa Meningen med at fjerne for Agerbruget skadelige Træer, vil det jo være ganske tydeligt, at der ikke er Tale om, at alle Skove gaa bort, men naar Skovgrædet ligger i Nordenden — det er kun saadanne, der kan være Tale om — kan der blive Spørgsmaal om at bortrydde nogle af de Træer, der ligge indenfor det og slygge ind paa den Grund, der ligger nærmest Skovgrædet. Naar det ærede Medlem talte om Erstatning derfor, da har jeg jo sagt, at den Pligt, der paalægges Skoveieren til ikke at opelste Træer, saar han jo netop godtgjort i Kraft af Loven. Jeg maa slutte med at sige, at naar det ærede Medlem bruger den Slags Grunde overfor et Forslag, kan jeg ikke forstaa det anderledes, end at det er Grunde, som ved nærmere Betragtning ville vise sig at være Noget, man blot opstiller, saa snart man skal sige Et eller Andet om et Lovforslag, uden at komme nærmere ind paa at begrunde, hvorledes den Uttring, man fremsætter, kan forsvares i det virkelige Liv.

Alberti: Dette Lovforslag kan ses fra to Sider. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1te Valgkreds (Rimestad) betragtede det som tilsigtende et Indgreb i Eiendomsretten. Jeg derimod betragter det som en Beskyttelse for Eiendomsretten. Jeg tror nemlig, at den Grundeier, der ikke har beplantet sin Jord med Skov, skal have Ret til at bruge sin Jord, uden at der tilføies ham Skade af den Nabo, der opelster Skov. Saaledes som Forholdene nu ere, er Skoveieren i Stand til at paaføre sin Nabo en meget stor Skade, uden at Naboen kan tvinge ham til at bortrydde Marsagen til den tilspiede Skade, og uden at Naboen kan faae nogensomhelst Erstatning for denne